

Christus' hemelvaart voorzegd

Ds. L. Huisman

Hemelvaartsdag predikatie

Zingen: Psalm 47 : 3 en 4
Lezen: Psalm 68
Zingen: Psalm 68 : 9 en 10
Psalm 21 : 4 en 5
Psalm 24 : 5

Het Woord van God, geliefden, dat wij u heden prediken willen staat in Psalm 68, het 19de vers:

"Gij zijt opgevaren in de hoogte. Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd: Gij hebt gaven, genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!"

Hier in Psalm 68 wordt de hemelvaart van Christus afgebeeld en voorzegd. We hebben samen een paar verzen van die heerlijke Psalm gezongen en dan lijkt het wel alsof die Psalm gedicht is in het Nieuwe Testament na de hemelvaart van Christus: "Gij voer ten hemel op vol eer." Dat is toch in de dagen van David niet gebeurd? David was de dichter van Psalm 68. Toen was Jezus nog niet eens geboren. Hoe kan die David nu zingen van de Heere die opgevaren is naar de hemel? Wel, hier zien we weer een schoon bewijs dat de gelovigen van het Oude Testament op dezelfde wijze zalig geworden zijn als de gelovigen van het Nieuwe Testament. Hun beider hoop was op Jezus Christus, de Verlosser, de Messias, de Zaligmaker. Ook zij hebben geweten: "uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof en dat niet uit u, maar het is Gods gave; niet uit de werken opdat niemand roeme." Ze hebben ook geweten, dat God daar een offer voor gebracht heeft.

Dat heeft God in het paradijs in het begin al bekendgemaakt. Daar heeft Hij al heengewezen naar wat straks gebeuren zou. Het serpent, de slang, zou de kop vermorzeld worden, maar het Zaad der vrouw zou ook schade lijden: de hakscheen, de verzenen, zouden stukgemaakt worden. Hij zou pijn krijgen, er zou iets met Hem gebeuren dat Hem machteloos maakte. Daar heb je het begin al: het evangelie in een bolster en naarmate het Oude Testament voortgaat, wordt de bediening van het evangelie steeds rijker en ruimer en heerlijker ontplooid, totdat het eindelijk z'n vervulling krijgt in onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus, Die door God gegeven is, Gods enig Kind, om in deze wereld te komen, te betalen hetgeen Hij niet geroofd had, om in de plaats van ons, verloren zondaren, de straf te dragen, opdat een iegelijk, zelfs die wederhorigen waarvan we gezongen hebben, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Die in Hem gelooft - ja dat maakt op aarde de scheiding: zoals in de hemel het besluit van God, zo maakt op de aarde het geloof de scheiding - die in Hem gelooft, dat is het criterium, daar moeten we aan denken, bijzonder aan denken, op deze hemelvaartsdag, om ons met recht te kunnen verblijden in onze Zaligmaker, om een glimp van Zijn liefde, van Zijn genade te mogen opvangen. Niet alleen voor anderen, want o, als we daar vreemd van zijn, als we zeggen: Nee, daar heb ik eigenlijk nog nooit met ernst over gedacht, o dan is die hemelvaart van Christus een vonnis. Dan is die hemelvaart van Christus, Die het wereldregiment in Zijn rechterhand heeft en die de uitvoering van de raad Zijns Vaders vervult totdat Hij komt, dan is dat een teken van

verschrikking. Want wie zal bestaan als Hij verschijnt op de wolken des hemels, wederkomen zal gelijk Hij beloofd heeft om gericht te houden op de aarde? Dan zal de finale scheiding zijn tussen degenen die Hem liefhebben en degenen die Hem niet liefhebben, tussen degenen die Hem dienen en tussen degenen die Hem verachten. De scheidslijn valt aan deze kant van het graf. Wij moeten het weten hoor! Niemand van ons mag blind voortvaren naar die toekomst met de gedachte: "Nu, we zullen wel zien, je kunt nooit weten. Misschien valt het wel mee", of: "Kan je er wel zeker van zijn?" Al deze vragen zijn vragen die met het Woord van God worden doorgestreept en weggeveegd, want het Woord van God geeft ons zekerheid wie binnen zijn en wie buiten zijn. Heel eenvoudig: "Die de Heere Jezus Christus niet liefleeft, die zij een vervloeking! Maranatha, Jezus komt." Maar omgekeerd is het ook waar: die nederig voor Hem knielen, die Hem nederig te voet valt, die zal van Hem Zijn wegen leren en die Hem aanroept in de nood, vindt Zijn gunst oneindig groot.

Welnu, dat is nu aan de ene kant de verschrikking van hemelvaartsdag, maar het is aan de andere kant ook die onuitwisbare troost voor allen die God zoeken in al hun zielsverdriet, die buiten Hem niet leven kunnen, wiens levensadem het geworden is om Hem te aanbidden, om Hem te zoeken, om Hem te vinden. Nu, dat vinden we hier in het bijzonder ook in die 68ste Psalm. Het is eigenlijk een danklied van David, de beminde des Heeren, die zijn overwinningen behaald heeft over de vijanden. David is dan altijd weer een voorbeeld van een kind van God die de glans van de overwinning niet zichzelf toeëigent en die niet zegt: "Nu, kijk eens mensen, ik ben heel anders dan Saul hé? Ik ben een echte koning, een Godvrezende koning, ik zorg voor de zaak van de Heere en ik overwin." Nee, zo spreekt genade niet, zo spreekt ook een begenadigd mens vandaag niet. O, die heeft er geen behoefte aan om op deze dag zichzelf te meten, die heeft er geen behoefte aan om zichzelf te verheerlijken of te paaien dat hij boven anderen, dat hij boven ongelovigen staat, boven mensen die deze dag doorbrengen in sport en spel, in goddeloosheid of hoe dan ook. Die heeft er geen behoefte aan zich op de borst te kloppen en te zeggen: "Wij Christenen, wij gaan vandaag naar de kerk om onze Koning te eren." Die willen vandaag, net zoals David zo menigmaal gedaan heeft, uitroepen met hun ganse leven: "Ik ben te gering, geringer dan al deze weldadigheden en al deze trouw die Gij aan Uw knecht bewezen hebt. Wie ben ik, Heere, HEERE, dat ik Uw lof mag bezingen, dat ik Uw Naam mag eren, dat ik saamgeroepen ben om op deze hemelvaartsdag U de glorie en de lof en de aanbidding en de dankzegging te mogen toebrengen."

"God zal opstaan, Gij zult hen verdrijven," zie, zo is die hele Psalm: "U hebt het gedaan Heere, U hebt afgerekend met de vijanden, U hebt Uw volk verhoogd, U hebt mij een plaats gegeven in het midden van Uw volk om U te mogen dienen. "O God! toen Gij voor het aangezicht van Uw volk uittoog, toen Gij daarheen trad, daverde de aarde, ook dropen de hemelen." Hoort u wel? David zegt niet: Toen IK voor mijn volk uittoog en toen IK mijn vijanden de kop verpletterde, maar hij zegt: Toen Gij het deed Heere, Gij hebt voor mij gestreden, Gij zijt mijn Heere, mijn God! Hij dacht terug aan de lijdensweg die hij gegaan heeft. Nee, zijn pad was niet altijd over vrolijke heuvels en door groene dalen. Nee, zijn pad was door de zee en zijn weg was door diepe wateren. Hij moest vluchten. Hij zegt: "Ik ben als een enige vlo die nagejaagd wordt om gevangen genomen en gedood te worden. Ik vlucht als een veldhoen op de bergen, mijn achtervolgers zijn vele, Heere. Ik zal nog een dezer dagen in de hand van Saul omkomen", zo heeft diezelfde David gezongen, gekermd moet ik eigenlijk zeggen.

Ach, zo gaat het altijd. Als je een kind van God bent, als je echt een kind van God bent, dan word je zalig in de strijd, dan word je zalig in de aanvechtingen van de satan, dan word je zalig in de

beschuldigingen van je eigen geweten, dan word je zalig in het belijden van je onmacht, je schuld, je verlorenheid voor God, om in die diepte te ervaren: "Deze ellendige riep en de Heere hoorde en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden." Dan zingt David dit overwinningslied. Dan ziet hij als het ware zich gebonden aan de beloofde Messias, aan de Verlosser, van Wie ook geschreven stond: "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open; Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen." De dood ingegaan, verloren gegaan. Ja, dit lied reikt verder, dit lied ademt de geest van de Heere Jezus Christus, Die voordat Hij opklom uit de diepte van het graf eerst nedergedaald was in de nederste delen der aarde, in de hel. Geboren uit de maagd Maria, bespot, verworpen door Zijn eigen volk en wat het ergste van alles is, door God Zijn Vader overgegeven aan de tormenten van de hel, overgegeven, nedergedaald in de hel.

Dat kunnen wij nooit doordenken, gelukkig niet. Nedergedaald in de hel, de volle last van de toorn van God tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht, zegt onze belijdenis, gedragen, opdat een ieder die in Hem gelooft, van die toorn, van die vreselijke toorn tegen de zonde verlost zou zijn en weer een kind van God mag worden. Dat zien we in die 68ste Psalm en eindelijk aan het eind van zijn baan, aan het eind van zijn loopbaan hier op de aarde, mag hij het loon ontvangen wat de Vader Hem toegezegd heeft. Daar gaat Hij met Zijn discipelen naar de top van de Olijfberg in het gezicht van Jeruzalem, daar gaat Hij om de eerkroon te ontvangen uit de hand Zijns Vaders als loon op Zijn werk. En Hij gaat waarlijk niet alleen. Hij neemt Zijn Kerk, Zijn gemeente, met Zich mee. Zij mogen getuigen zijn, zij die getuige waren van Zijn diepste smart, zij die met Hem in Gethsémané's hof het lijden van nabij hebben meegemaakt, zij mogen ook mee om getuige te zijn van Zijn glorie. Straks zullen ze over het wereldrond bekend gaan maken dat Hij Die dood geweest is, leeft. Ze hebben het zelf gezien. De apostelen getuigen van Zijn dood, maar ook van Zijn opstanding, van Zijn lijden, maar ook van Zijn heerlijkheid. Ze mogen het zeggen: "Ik heb het met deze ogen gezien hoe Jezus, de Zoon van God, Die in Bethlehems stal geboren is, gestorven is aan het kruis van Golgotha. Ik heb Hem horen uitroepen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Maar ik heb Hem ook horen zeggen: "Het is volbracht." "Ja, ik heb Hem zien opgaan, de Vader heeft Hem opgenomen. Hij is naar de hemel gevaren."

Ik zei daarnet: "De gelovigen van het Oude Testament hebben ook daar hun vrede gevonden, hebben hun Zaligmaker gekend. O, het is waar, het was nog maar als door een sluier, het was nog maar in nevelen gehuld, het was nog niet zo duidelijk en zo klaar, maar wij, wij kinderen van het Nieuwe Testament, wij mogen het van uur tot uur en wij mogen het van ogenblik tot ogenblik meemaken. Wij mogen het zien in de Schriften die ons overgeleverd zijn, in dat dierbaar Goddelijk evangelie, wat God met Zijn Kind gedaan heeft. Wij mogen het weten wat Jezus op Zich genomen heeft te volbrengen. Wij mogen het door de ogen van de apostelen zien: het is waarheid, het is waarachtig gebeurd.

"Gij zijt opgevaren in de hoogte", ja, maar Hij was eerst nedergedaald. Weet u nog, in de dagen van Eli toen Hofni en Pinehas dachten dat ze met die blote ark, met die ark als zodanig de vijand konden overwinnen. Dat zijn mensen geweest die dachten dat, wanneer ze de Bijbel in huis hadden, alles recht was. Ik vertaal het maar even in onze taal. Ach, daar zullen er velen zich zo jammerlijk vergissen die zich Christenen noemen, die een Bijbel in huis hebben, die hem nog lezen ook, vooral in tijden van nood, van gevaar, zoals die zonen van Eli, toen ze de strijd ingingen en de vijand machtiger scheen te zijn en ook machtiger was. Toen haalden ze de ark en ze dachten dat die met goud beklede kist hen redden kon, maar in hun leven hebben ze hun eigen leventje geleefd. Alleen toen de nood kwam grepen ze naar die kist en die kist zou hen wel

redden. Nee mensen, dan kan de Bijbel je niet redden, echt niet waar. Je moet in je gezonde dagen de Heere zoeken, je moet de Heere zoeken als je nog jong bent. Dan zal Hij Zich van u laten vinden. Dan zal Hij getuigenis geven door Zijn Woord. Dat betekent niet dat een stervend mens niet meer bekeerd kan worden, niet meer zalig kan worden. Gode zij dank, daar is een voorbeeld van in de moordenaar aan het kruis. Maar daar zijn duizenden voorbeelden van mensen die in hun sterven, in de benauwdheid, hun kwaad beleden hebben en die teruggedacht hebben aan hun jeugd waar ze bij de Bijbel grootgebracht zijn, maar ze hebben het verlaten. Of ze hebben uiterlijk genoeg gehad aan kerkgang, aan hun Bijbellezen, maar ze hebben hun leven in de wereld besteed. Ten diepste ging het altijd om zichzelf om zo goed mogelijk door de wereld te komen. Het was altijd hun werk, het was altijd hun geld, het was hun auto, hun vakantie, hun liefhebberijen, dat heeft hun leven in beslag genomen. Maar het ging ze nooit om Jezus, het ging ze nooit om Hem lief te hebben, Hem te eren boven alles wat in hemel en op aarde is. Ze hebben nooit de keus in hun hart gedaan liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. Dan kom je met al je godsdienst toch verkeerd terecht. Net als die zonen van Eli en ze waren nog wel in dienst van de Heere, de dienst van de tabernakel. Nee, Saul heeft veel goede dingen gedaan maar nog meer slechte dingen. In al die 40 jaar dat hij koning was heeft hij er niet over gepraktiseerd om die ark terug te halen, die inmiddels, nadat de Filistijnen hem teruggestuurd hadden, onder Israël als het ware in een wolk verkeerde, daar in het huis van Abinadab. Saul, de gezalfde koning, hij heeft het geopenbaard in het laatst van zijn leven, dat zijn godsdienst maar schijn was, dat zijn hart niet aan God verbonden was, dat hij God niet echt liefhad. Hij probeerde het altijd met een omweg zelf heer en meester te zijn, zelf de eer te ontvangen, op zijn eigen wijze God te dienen en dat kan niet. Dat kan niet, dat behaagt God niet. God wil alleen gediend worden in de aanbidding van de Heere Jezus Christus. Hij wil alleen gediend worden door een arme zondaar die een rijke God zoekt, een genadige God en een barmhartige God. Zonde, zonde kennen om genade te kennen en door genade - dat is ook waar - door genade zonde te kennen, zich schuldig te kennen. Hoe meer genade, hoe groter zondaar. Hoe meer licht, hoe dieper buigen. Dat heeft David in zijn leven mogen ervaren. Daar was Saul vreemd van. Al de dagen van Saul is die ark niet gezocht, maar zodra de Heere Davids troon bevestigt zegt hij: "Ik kan niet langer zonder de ark, de ark moet komen, want daar woont God Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen en het leven tot in eeuwigheid." Dan ziet hij in die ark de Middelaar Gods en der mensen, want in die ark woonde God in het midden van Zijn volk. Die ark was ten top in alles een beeltenis van de Middelaar Gods, van Jezus Christus. Daarop was het verzoendeksel en onder dat verzoendeksel lag die vloekende wet. Zo is Christus: "Ik draag Uw heilige wet, die Gij de sterv'ling zet, in het binnenste ingewand", maar die wet is bedekt door het verzoendeksel, door het bloed van de Heere Jezus Christus. Die ark, ik zeg het nog eens, wees in alles heen naar het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt." Daar heeft David enige kennis van gehad en daarom kon David niet zonder de ark. De ark moest komen en rondom die ark wilde hij leven en voor die ark wilde hij huppelen, z'n koningsmantel afleggen en in een linnen kleed huppelen voor de ark des Heeren. Als die ark er maar was.

Weet u daar iets van in uw leven? Is dat ook in uw leven het belangrijkste geworden? Of gaat het nog altijd maar om geld en vakantie en eer en positie? Is dat uw grootste zorg? Ik zeg niet, dat we daar geen zorg over moeten hebben, dan zouden we geen mensen zijn, maar ik vraag: "Is dat uw grootste zorg?" Of is het uw grootste zorg: hoe, hoe word ik met God verzoend, hoe leer ik Jezus kennen, hoe krijg ik een Borg Die voor mijn schuld betaald heeft, hoe krijg ik een toegang tot God? Is dat uw grootste zorg? Dan bent u net als David. Maar dan zal dat in uw leven openbaar komen. Dan kunt u zonder Jezus niet leven. Dan moet u die Ark hebben. Dan is het ook in uw

leven geboren: "Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."

Zo was het bij de discipelen geworden. Ze konden Jezus niet meer missen. O, ze gunden Hem de eer en de glorie, en ze waren zo blij dat Hij het wereldregiment in Zijn hand genomen had, het bestuur over hemel en aarde. Er waren nog veel raadselen. Ze hebben even tevoren nog gezegd: "Komt het koninkrijk nu? Komt het nu? Gaat U nu op de troon zitten in Jeruzalem op de troon van David en van Salomo, en wordt U nu Koning over deze wereld en zijn wij dan Uw ministers, mogen we dan onder U regeren, de wereld regeren?" Dan gaat Jezus op deze vragen niet eens meer in. Dan zegt Hij: "Het komt u niet toe te weten de tijden en gelegenheden die Mijn Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft." Maar Hij gaat Zijn weg en Hij doet Zijn werk. Voor de ogen van Zijn jongeren vaart Hij op naar de hemel en zij staren Hem na tot een wolk Hem wegneemt van voor hun ogen. Ze gunnen Hem de eer. Ze hebben met Hem geleden, ze hebben om Hem geleden, maar het grootste was: Hij heeft voor hen geleden en daar hebben ze oog voor gekregen. Hij de dood ingegaan, opdat zij het leven hebben. Als je gelooft, als je waarachtig gelooft dat Jezus Christus voor jouw, voor uw zonden arm geworden is, dan gun je Hem de eerkroon. Dan gun je Hem de glorie, dan gun je Hem het bestuur over heel de wereld. Dan zeg je: "Heere Jezus, laat toch van U zien, laat toch van U merken, laat het toch gehoord worden dat U Overwinnaar bent in de strijd en dat Ge Uw volk de zege geeft.

Dat begint bij uw eigen hart. Er zijn ook mensen die willen de hele wereld goed maken, maar ze hebben zelf nooit echt behoefte aan verlossing, aan genade. Ze zijn nooit klein voor God, verbroken zondaren, zondaressen. Maar de herstelling van alle dingen begint in het hart van een zondaar. Daar begint de wederopstanding, het nieuwe leven, want als het hier veranderd wordt, dan verandert het in m' n huis ook, dan verandert het op m'n werk, dan verandert het in de kerk, dan verandert het in de wereld.

Daar hebben de discipelen iets van en daarom mochten ze Hem nastaren, want Hij had gezegd: "Ik zal u geen wezen laten." Hij had beloofd Zijn Geest te zullen geven. Ze moesten in Jeruzalem blijven. Het kon niet lang meer duren, dan zou Hij Zijn Geest op hen uitstorten en dan zouden ze herauten worden, dan zouden ze apostelen worden - dat zijn getuigen (apostelen betekent getuigen) - van de dood en van de opstanding van deze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus. Welnu, dat heeft David gezien als hij zegt: "Gij zijt opgevaren in de hoogte." Dan spreekt hij niet in de eerste plaats van het opvaren van de Heere Jezus, maar dan spreekt hij in de eerste plaats van het opvoeren van de ark uit het huis van Obed Edom. U weet, daar heeft hij drie maanden gestaan - ik vertel nu die hele geschiedenis niet, trouwens, u moet het weten als kerkmens. Toen ze die ark opgehaald hebben is er iets verschrikkelijks gebeurd. Uzza heeft, toen de runderen struikelden, en de ark in gevaar was om te vallen, te pletter te stoten, de ark in onbedachtzaamheid gegrepen om die ark te redden met beste en goede bedoelingen. Maar God heeft hem gedood, want hij heeft het niet naar het recht gedaan. Hij heeft het niet op de wijze gedaan die God voorgeschreven heeft. Hij had geen oog voor de heiligheid van die ark. God heeft hem gedood en David was boos op de Heere. Hij zei als het ware: "Heere, hoe kunt u dat nu doen? U ziet toch dat we bezig zijn om die ark naar Jeruzalem te halen? Moet nu die man sterven?" "Ja", zegt de Heere, "want Ik ben een heilig God, Ik kan maar op één weg benaderd worden en dat is door het geloof in een Middelaar Die Mijn heiligheid beoefend heeft en Die de straf der zonde gedragen heeft." Dan wordt de ark terzijde gezet. Die komt niet op de berg waar David hem graag wilde hebben, hij komt in het huis van Obed Edom. Maar dan na drie maanden wordt aan David bericht: "God heeft het huis van Obed Edom gezegend."

Als je de geschiedenis verder uitpluist, dan zie je: daar werd een kind geboren waarnaar van tevoren vergeefs werd uitgezien. God heeft nu de kinderzegen in dat huis gegeven en dan ziet

David dit zegenen van het huis van Obed Edom als een teken, dat het opvoeren van de ark naar Jeruzalem op zich niet fout was, maar dat dit op een verkeerde manier gebeurd was.

Dan gaat David terug en haalt de ark op. En als hij dan die ark ophaalt, gebeurt dat niet op een wagen, want dat mocht niet, de ark moest gedragen worden door de priesters. Dat waren ze inmiddels ook vergeten, maar God luistert secuur naar Zijn eigen wetten en wil dat wij ze handhaven. De eredienst is maar niet een liefhebberij van mensen, het is een instelling van de Heere maar als hij het zo doet, dan komt de ark waar hij wezen moet en dan gaat David deze psalm zingen. Dan zegt hij: "Gij zijt opgevaren in de hoogte, en gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd." Dat wil zeggen: al de vijanden, de hele gevangenis zelfs is er niet meer, die is weggevoerd en door die opvoering met die tegenwoordigheid van God en door die hulp - laat ik het Nieuw-Testamentisch zeggen - van de Heere Jezus Christus zijn er geen vijanden meer. Wij mogen weten, dat Christus de kop van de satan vermorzeld heeft en dat Hij aan de rechterhand des Vaders gezeten is in de hoogste hemelen. Wij mogen dat weten, en wij mogen ook weten dat de duivel z'n macht ontnomen is. Als je bekeerd wilt worden, God wilt vrezen, kind van God wilt wezen, denk daar eens aan. De duivel heeft slechts een gebroken macht, een restmacht, het roeren van z'n staart, en dat kan veel kwaad doen, maar z'n kop is vertreden. Daar is een toegang tot God, daar is een weg tot zaligheid, daar is een mogelijkheid van zalig worden in God zolang je onder het evangelie leeft. Gebruik dan de tijd, want die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden.

Hier staat het: "Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd." Dat betekent: hij ziet perspectief, hij ziet hoe Christus gekomen is om de duivel de kop te vermorzelen. Hij heeft hem zijn macht ontnomen, want wat was de macht waarmee de duivel nog steeds macht had over de mensen en de broeders verklaagde voor de troon van God? Wel, daar was geen recht gedaan aan God. Wij waren van God afgevallen. Hoe kan God nu mensen terugnemen die tegen Hem gezondigd hebben? Zo was hij een verklager der broederen, totdat Jezus de hemel binnenkomt.

Maar als Jezus de hemel binnenkomt, dan wordt de satan uit de hemel geworpen. Nu kan hij niet langer de broeders verklagen, nu kan hij niet langer zeggen: "God, U bent onrechtvaardig, u neemt zondaren tot U in de hemel en hoe kunt U nu met zondaren gemeenschap hebben?" Nu Christus de prijs betaald heeft, nu is de gevangenis gevankelijk gevoerd en "Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen." Christus is voor Zijn gemeente, voor Zijn achtergebleven volk, naar de hemel gegaan. Niet voor Zichzelf. Dan had Hij in de hemel kunnen blijven. Dan had Hij de weg via Golgotha niet behoeven te gaan. Maar het was liefde, het was louter, enkel en alleen Zijn liefde dat Hij deze weg gegaan is, liefde voor trouweloze mensen, liefde tot zondaren zoals u en ik, liefde tot mensen die het verknoeid en het verdorven hebben en die nooit volbrengen kunnen wat God van mensen vraagt om in Zijn gemeenschap te komen, namelijk God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf. O, het beginsel daarvan werkt Christus in onze ziel, maar het volmaakte is na dit leven, want onze beste werken hier op aarde zijn nog met zonde bevuurd. Maar nu ziet hij uitkomst, nu zegt hij: "Gij Heere Jezus, hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen." Gaven om uit te delen. Gij zijt daar voor de mensen. Gij zijt aan de rechterhand des Vaders voor de mensen. Gij hebt de wereldregering ontvangen van de Vader voor de mensen. O, dat moet bij ons een krachtige drang zijn om Zijn Naam aan te roepen, om geweld te doen op het koninkrijk der hemelen.

Dan staat er: "ook de wederhorigen." Wederhorigen, dat woord kennen we niet meer, gebruiken we niet meer. Een wederhorige is iemand die aan de ander gehoor geeft en we kennen het nog uit de uitdrukking: er moet hoor en wederhoor geschieden. Een rechter moet horen, maar hij moet ook wederhoor doen om recht te kunnen spreken. Een wederhorige is iemand die z'n oor te luisteren legt bij die ander. Welnu, zo hebben wij mensen ons oor te luisteren gelegd aan de

satan, aan zijn influisteringen, aan zijn bedrieglijke voorstellen die hij ons gedaan heeft. We zijn wederhorigen geworden, we wilden God niet meer horen. Dat is de praktijk van ons leven en als we God niet meer willen horen, dan lenen we ons oor aan die ander, en die ander buiten God is altijd de duivel en zijn knechten. Nu is Jezus Christus gekomen om ons oor weer te doorboren, zodat we weer horen zouden naar God, Wederhorigen zullen de Heere weer horen, maar daarvan nog een paar woorden nadat we gezongen hebben. We zingen dat heerlijke lied Psalm 21, het 4de en 5de vers.

Bent u er blij mee, dat Jezus de eerkroon ontvangen heeft? Kunt u daar met verheuging aan denken? Is dat ook de blijdschap van uw hart, dat u zegt: "Ja Heere, U weet het, U weet het, dat is de blijdschap van mijn hart dat de gloriekroon eeuwig bloeit op het hoofd van Davids grote Zoon." Want daaraan kun je het weten of je kind van God bent. Want als je "ja" zegt, (dan betekent dat natuurlijk niet alleen maar lippentaal), maar als je "ja" zegt met je hart dan betekent dat dat je Hem ook als Koning over je leven erkent, om alles wat Hij gedaan heeft als Priester en wat Hij nog doet als Profeet. Dat betekent dat je Hem liefhebt omdat Hij Zich eerst vernederd heeft tot in de dood, tot in de dood des kruises. Dan weet u, dat dat noodzakelijk was om uw zonden, om mijn zonden.

O, dat is een zielsverbrekende ontdekking, dan blijft er geen kracht meer over om je voor God staande te houden, als je ziet dat je zonden zo groot zijn dat je niet verlost kan worden dan alleen door de dood van een Ander, de Heere Jezus Christus. Dat je met al je bidden en danken, met al je kerkgang en Bijbellezen, met al je worstelen en strijden nooit meer iets verdienen kunt waardoor je bij God aangenaam kunt zijn. Dan heeft God je op je knieën gebracht en dan heeft God je uit het evangelie leren zien, dat het door een Ander moet uit genade, nadat je geprobeerd hebt weken-, maanden-, jarenlang misschien, om God genoegdoening te geven, schuld te belijden, je leven te veranderen, weer netjes naar de kerk te komen, je Bijbel te gaan lezen, God te aanbidden, belijdenis van je zonden te doen, maar het hielp allemaal niet op die wijze. Je vond er de hemel, de gemeenschap met God niet in terug, want de Heere wees je erop, dat alles wat jij voor God deed toch maar stukwerk was, gebrekkig, ten dele, niet volmaakt. Totdat je heilig wanhoopde aan jezelf en zei: „O God, kan ik nou nooit meer zalig worden? Is er dan voor mij geen weg ter ontkoming? Moet ik dan eeuwig in de buitenste duisternis vergaan, in angst en weeklacht?" Toen je dat voor God beleed, toen heeft God het licht van het evangelie opnieuw weer in je hart doen schijnen zoals in het eerst, toen Hij je liet zien dat je een verkeerde weg ging en dat Hij het waardig was om gediend te worden. Daar begon het licht, maar toen je na allerlei levensverbetering toch de vrede niet vinden kon die je hart zocht, toen heeft God het laten zien dat de weg buiten jezelf in Christus Jezus is, dat er aan de gerechtigheid Gods volkomen voldaan moest worden en dat het is gedaan door die Ander.

Door die Ander, Jezus Christus, de Eniggeborene van God, Die alzo lief de wereld had, dat Hij naar deze aarde kwam als een Kind in Bethlehems stal, de vijandschap van deze wereld ondervond, Zich vrijwillig liet hechten aan het vloekhout, door God verlaten werd om Borg te zijn, Middelaar te zijn. En weet u wat ons nog dieper vernedert? Hij heeft het ons nooit kwalijk genomen. Hij heeft nooit gezegd tegen de mensen die op aarde rondom Hem waren: "Dat moet Ik nu voor jullie doen, daar zijn jullie nu allemaal de schuld van." Dat heeft Hij nooit gezegd. Het is wel waar, maar Hij heeft het ons nooit verweten. Hij is vrijwillig de dood ingegaan. Hij heeft het gedaan zonder enige rekening te houden met waarde of verdienste, zelfs niet met onze bekering. Hij heeft ons als goddelozen gerechtvaardigd en nu kunnen we ook als goddelozen zalig worden. Nu mogen we tot God komen zonder enige verdienste onzerzijds, alleen door de genade van onze Heere Jezus Christus. Is dat niet heerlijk? Dat is evangelie. O, gaat dan ons leven niet

veranderen? Ja gewisselijk, maar niet als een voorwaarde om vrede met God te vinden, maar als een levend dankoffer, want die de genade in Gods ogen gelezen heeft en onder Gods hand ontvangen heeft, die een oog gekregen heeft voor het lijden van die Ander, die Borg, van die Zaligmaker, het is onmogelijk dat degenen die tot God bekeerd zijn niet zullen voortbrengen vruchten van geloof en dankbaarheid. Dat hoeft je er zelf niet aan te plakken, dat komt vanzelf uit je hart voort, uit dat nieuwe hart door de Geest geleid. God heb ik lief, want die getrouwe Heer', hoort mijn stem, mijn smekingen en mijn klagen. Daar heb je het nieuwe leven, het echte leven na de Hemelvaartsdag.

Zo zijn de discipelen uitgegaan. Zo hebben ze gewacht op de vervulling met de Pinkstergeest en toen zijn het hemelboden geworden die zichzelf in de dienst van de Heere gegeven hebben. De een moest op het schavot sterven en de andere werd op een andere wijze ter dood gebracht en de derde kwam in de gevangenis terecht, maar ze hebben meer blijdschap ondervonden in het navolgen van Christus dan ze ooit in hun vorig leven hebben gesmaakt, want Jezus zegt: "Mijn last is licht." Het kruis dat Hij ons oplegt is een deel van onze heiligmaking. Door dat kruis heiligt Hij ons, bindt Hij ons aan Hem, doet Hij ons zien op Hem.

O, ik weet wel, elke keer opnieuw hebben we het licht nodig, anders beginnen we ook maar te klagen en te kermen: "Moet dat nu altijd zo en moet het nu mij altijd tegenlopen?" Maar als ik zien mag dat ik door Zijn Vaderhand geregeerd word, dat Mijn Jezus mijn leven leidt, dan is het kruis nog zoet, dan druk ik het aan mijn schouder en dan zeg ik: "Lieve Zaligmaker, het is goed wat U met mij doet. Ik verlang om onder Uw kruis te mogen gaan in voor- en tegenspoed de dagen dat ik op de aarde ben." Zo reis ik getroost onder het heiligend kruis, naar het erfgoed hierboven, naar het Vaderlijk Huis, want mijn Jezus stierf voor mij aan het kruis. Zal dat dan mijn zwanenzang niet zijn?

Over Hem, Die Zichzelf gegeven heeft en Die nu aan de rechterhand des Vaders is om de weldaden die Hij verdiend heeft aan mij, arme zondaar, van stap tot stap en van deel tot deel, toe te passen, altijd weer opnieuw uit te delen onder de mensen. Wat voor mensen? Ja ook de wederhorigen om bij U te wonen, o Heere God. Daar heb je de uitroep van verwondering: O Heere God, o Heere Jezus, God de Vader van onze Heere Jezus, Drieënige God, door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen. Ook wederhorigen.

Hoort u het, die naar een ander gehoord hebben, naar die ander, die ander dat is de duivel, dat is de wereld, dat is de zonde, dat is je eigen boze hart, maar die nu zeggen: "Heere, daar heb ik geen lust meer in. 'k Heb nu lust, ik heb nu liefde tot Uw dienst. Hoe branden mijn genegenheeden, om 's Heeren voorhof in te treden, om samen met de gemeente van Christus Zijn Naam te belijden totdat Hij komt om al Zijne en mijne vijanden onder Zijn voeten te verpletteren, maar mij en alle gelovigen op te nemen in het hemelse paradijs waar geen traan meer zal gelaten worden, waar Hij met Zijn zachte Vaderhand de laatste traan van mijn aangezicht zal afwissen."

Kinderen van God, kleinen met de groten, bekommerden en bevestigden, dan zullen we altijd bij de Heere zijn. Hebt u daar ook deel aan zoals u hier nu voor Gods aangezicht zit? Jonge mensen, heb je verwachting van de Heere? Heb je Hem lief? Zie je iets in dat lijden en sterven van Jezus? Ben je blij met Zijn verhoging aan de rechterhand des Heeren? Of is het alleen maar een schrikbeeld van: O, straks zal Hij wederkomen in glans en in majesteit, nee, ik hoop maar dat dat niet gebeurt, nee, ik hoop maar dat het niet gebeurt, dat het nog ver weg zal zijn." Dan is het nog niet zo best met je. Nee, ik weet wel, ook Gods liefste kinderen denken menigmaal met siddering aan die grote dag wanneer Hij komen zal op de wolken des hemels, maar aan de andere kant: als we een kruimeltje van dat dierbare geloof mogen beoefenen, dan verlangen we ernaar. Dan zeggen we: "Heere, laat het niet te lang meer duren, laat het niet te lang meer duren. Kom Heere Jezus, ja kom haastiglijk." Dan zal Hij over deze wereld heerschappij hebben, dan zullen de

vijanden zien dat die Jezus, Die aan het kruis van Golgotha gestorven is, overwinnaar is in de strijd, maar dan zullen ook alle verdrukten, alle hongerigen en alle dorstigen, allen die naar Hem verlangden, met eeuwige vreugde gekroond worden en als de bruid aan de zijde van de Bruidegom triumerend binnengaan in de hemel der hemelen, om voor het aangezicht van onze God te verschijnen om daar te zijn voor eeuwig en altoos.
Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.